

Zuzana Mauréry: Život ma vždy prekvapí

Marcela Košíková, foto Jozef Studený

Jej otec bol sólistom Opery SND a mama zasa spievala veľké úlohy na bratislavskej Novej scéne. Ona sama však spev nikdy neštudovala a na VŠMU skončila herectvo. Napriek tomu úspech slávi už dlhšie najmä v muzikáloch. Zuzana Mauréry.

Keď sme si dohovrali termín nášho rozhovoru, mala som pocit, že voľný čas je pre vás dosťova neznámym pojmom.

- V tomto mesiaci určite. Iba včera som najazdila okolo 600 kilometrov. Z Brna, kde som mala večer predtým predstavenie muzikálu *Vlasy*, som najskôr išla autom do Nitra, kde skúšam s režisérom Jozefom Bednárikom *Kabaret*. Odtiaľ zasa do Brna a hneď do Bratislavy, kde ma čaká muzikál *Doroha*.

Nečítate sa inak?

- Nie, pretože v Brne hrám v období až 29 krát. Potom už síce bude predstavenie ubúdať, ale zasa „prítvrdí“ Nitra, lebo premiéra *Kabaretu* je už začiatkom decembra.

- V čom všetkom vás môžeme vidieť?

- Okrem Brna hrám vo *Vlasech* aj na bratislavskej Novej scéne. Tu vystupujem tiež v *Kryštofovi*, v už spomínanom *Doroha*, v detektívke *Osem žien*, na Malej scéne SND v *Sekretárkach* a v divadle *Aréna hrám v Hamlete*. Okrem toho vystupujem na koncertoch ako speváčka.

- To je určite áno.

- Problém je len v neustálom cestovaní, ktoré mi momentálne berie strašne veľa času. To je vždy tak. Najskôr sa poľ roka nič nedeje, a potom skúšam takmer tri veci naraz a ničomu sa nedá venovať na sto percent. Nikto však na vás čaká nebude, takže musíte načrieť hlbšie do zárobku energie a najmä zdravia.

- Iťm spôsobom sa akoby zúčastňujú vaše minulé roky.

- Asi máte pravdu. Skutočne nepatrím k herčkám, ktoré vyšetia hneď a naraz. Dúfam, že aj teraz veľmi neletiam, lebo pády bývajú tvrdé. Nebolo to vždy ľahké, ale dnes som rada, pretože mne pomalšia cesta viac vyhovuje. Potrebujem mať pocit, že je za mnou práca a nie titulné stránky novin. Vyberám si cestu sama a viem, čo za ňu platím. Vážim si, čo robím, a mám svoju cenu.

- V muzikáloch sa vám nepo- chybne darí, nechýba vám čisto- hra?

- Áno, chýba, pretože to je základ. Pri dobre napísanom muzikáli môže hudba hercom i divákovi veľmi pomôcť. Keď však musíte celú svoju energiu

dostať do postavy len cez slovo a iba tak si získka publikum, je to nesmierne ťažké. Ale aj krásne! Tým nechcem povedať, že muzikál beriem na ľahkú váhu. Hoci mnohí herci ho podceňujú, pri ňom zasa musíte často vložiť do jednej hereckej sekvencie, ohraničenej presne hudbou, nesmierne veľa informácií a emócií. A to si vyžaduje rovnako veľkú hereckú zdatnosť.

- Nie je však muzikálov na Slo- venku akosi priveľa?

- Možno, ale ich zvýšený počet vyplýva najmä z faktu, že dnes sa chce ľudia baviť a je teda predpoklad, že do divadla prídu. Škoda len, že ak ho pripraví repertoárové divadlo bez širokej reklamy, reprízovosť je väčšinou veľmi nízka. Pôvodný muzikál tu napríklad chýba. A asi aj bude, pokiaľ pre mecenášov zostane výhodnejšie dovoliť titul z Česka, než podporiť domácich autorov. Mám pocit, že to spíme! Co keby sme niečo konečne urobili, a potom vyvážali k našim susedom, prípadne aj inde?

- Ktorý z nich vás zatiaľ najviac potrápil?

- Bol to *Kabaret*, s ktorým som sa už pred niekoľkými rokmi stretla v divadle *Astorka*. Strašne som v ňom chcela hrať a okrem titulovej Sally som sa naučila i dve ďalšie postavy. A dokonca tiež hrať na saxofón.

Sally ste však získali.

- Problém bol asi v tom, že predtým som viac-menej pôsobila iba v Radolímskzem najväčšom divadle, ktorého poetika a štýl práce sú veľmi špecifické. A naraz prišiel slobodou veľmi vnútorné zovretý a aj s vlastným hereckým štýlom. Hoci mi Boris Farkaš ako partner veľmi pomohol, ku konečnej podobe Sally som sa dostávala nesmierne ťažko a cítila som, že jej stále ešte niečo chýba.

- V Nitre s ňou budete mať aspoň viac skúseností.

- Uvidíme, zatiaľ iba skúšame. Pôvodne v meste pod Zoborom so mnou ani nešli. Nechcela som však uraziť kartu osudu a o účasť na konkurze som požiadala. *Kabaret* je moja srdcová záležitosť, a to zrejme zavolať aj režisér Bednárik, ktorý sa ma napokon rozhodol obsadiť. S tým, že bude verzia Mauréry

a moje dve alternatívy budú zastupovať klasickú verziu. A kvôli. Možno to napokon nepôjde a bude všetko inak. Možno je ten *Kabaret* pre mňa zakázaný.

- Ako sa dá vydržať stály tlak konkurzov a neistoty, či vás na základe ich výsledku režisér obsadí, alebo nie?

- Až tak to neprežívam. Už mám nejaké skúsenosti a zatiaľ som zaujímavú prácu vždy dostala. Mám skôr tlak sama zo seba. Keďže som na voľnej nohe, beriem to ako povinnosť zúčastniť sa na konkurzoch. Najmä zahraničných. Nikto vám dnes prácu nedonesie pod nos. A tak provokujem každú šancu a čakám, ako sa so mnou osud pohrá. Keď ma však niekto nechce a ja cítim, že som pre získanie postavy urobila všetko, nemám z toho žiadnu traumu.

- Mnohí vaši kolegovia sú zrejme z tejto stránky oveľa deflavovanejší. A uvedomujú si tiež, že je dôležité, aby sa o nich vedelo v médiách.

- Každý sme iný. Ja však určite nemám ambíciu hrať vždy a za každú cenu a ani necítim krivku, keď nie som v každom bulvárnom časopise. Nedávno bol u mňa jeden profesor spevu z Prahy a pýtal sa ma, prečo nemám manažéra a aký mám mediálny plán na ďalší mesiac. Najskôr som uvažovala, čo tým asi myslí, a potom som sa mu snažila vysvetliť, že môj manažér sa volá nokia, jeho asistent diár a daný plán bude asi vždy pre mňa kočúrko.

- Aká je odvrátená strana? Čím za svoj úspech platíte?

- Asi zatiaľ zdravím. Nepočúvam svoje telo na úkor práce. Ako mnohí iní. Ale už sa to učím. Dôkazom som sa odvážila a v troch divadlách museli kvôli mne urobiť zmeau, lebo som bola chorá. Pamätám sa na časy, keď sme hrávali s vysokými horúčkami, lebo zrušenie predstavenia sa považovalo za zlyhanie, stratu dôvery divákov a obratie kolegov o honorár.

- Nemyslím si, že som veľmi úspešná, a tak azda ani nemusím a nebudem musieť za svoju popularitu veľmi plať. Hovorí sa, keď chce všetko mať, musíš všetko dať. To nie je môj prípad. Jednoducho som si vybrala určitú cestu a chcem po nej ísť čo najlepšie. Herectvo je spôsob života a buď to akceptujete, alebo nie. Pochopiteľne, keď ide o podvečer do divadla a vidíte, ako si ľudia cestou z práce sedia v bistro a popijajú víno, prídeme im to občas ľúto. Lenže energia, ktorú vám potom dajú diváci, tá vám všetko vráti. To je náš honorár! Jediný platný a jediný, ktorý skutočne zaväzuje. A možno je tu

ešte fakt, že nemám veľa času na vlastné súkromie, na oddych. Mój okruh blízkych ľudí je skutočne malý a už pomaly aj zabúdam, ako vyzerať rôzne víkendové posedenia či spoločné lyžovačky. Herectvo je totiž povolanie, pri ktorom ste v kurze, a z celého kolobehu môžete len ťažko vystúpiť. Aj tu sa robia nadsady, niekedy aj viac mesiacov naraz - a až potom sa oddehuje. Dokonca sa mi nedávno stalo, že keď som konečne prišla z Brna domov, začala som unyvať rias a potom ešte dlážku. Pre niekoho denný stereotyp, pre mňa občas úžasný relax.

- V čom vidíte vašu najväčšiu istotu?

- Viem, že všetko má zmysel. A pretože je tu domov, moji rodičia - síkala prepevná. Môžem sa na nich v čomkoľvek spoľahnúť, a tak len dúfam, že vedia, čo všetko pre mňa znamenajú.

- Sú skúsení speváci, ako hodnotia váš výkon?

- Veľmi presne všetko rozoberú. Rozdiel je jediný - mama najskôr začne s kostýmom.

- Myslíte si, že sa dnes dá hovoriť o vašej hereckej generácii?

- Skôr ako o stratej. Mohla by som menovať Dianu Mórovú, Helenu Krajčiovú, Robu Rotha, Coongora Kassata a iných. Čo však chýba, sú generácie blízki dramaturgovia a režiséri, ktorí by nás viedli, formovali. A aj filmové a televízne príležitosti. Ako jednu z mála silných osobností vidím dnes iba režiséra Doda Gombára. Príve nedávno sme sa rozprávali, ako v Bratislave chýba alternatívna scéna, kde by sa uvádzali najmä hry z nášho súčasného života. On sám na túto tému aj napísal výbornú hru *Intimita*, ktorú sme mali skúšať v Štúdiu L-S. Pre nedostatok času sa tak síce napokon nestalo, ale verím, že raz sa k spoločnej práci dostaneme.

- Je ešte niečo, čo vám chýba k spokojnosti?

- Človek si asi vždy najviac praje, aby žil v mieri sám so sebou a úspech nie je zárukou tohto pocitu. Ale všetko má svoj čas. Všetko je možné, keď človek verí, že si to zaslúži. Čo sa týka práce, v podstate som spokojná. Pochopila som, čo sama chcem a nie čo chcú iní. A k tomu sú moji blízki zdraví a vonku je krásna jeseň.

- A budúcnosť? Čo prídete po premiére *Kabaretu*?

- Viaznoce! Iste, niečo sa už rysuje i ďalej, ale poznáte to. Chceť pohaviť Pána Boha! Povedz mu o svojich plánoch. Je však vždy dobre vedieť, kam sa chcete dostať. A ešte viac, čo pritom zariadíte. Život ma vždy prekvapí, a preto som optimistka.

Naj Zuzany Mauréry

Kniha: Shirley Mac Laineová: *Tuženie svetla*, dokonca mi ju aj vlastnoručne podpísala.

Film: *Deník Bridget Jonesovej*. Páči sa mi najmä scéna opakovaného šerkyku po tyči do kamery - zasvätení vedú.

Herec: Jozef Bednárik a Roman Polák. Keď nám obaja režiséri predhľadávajú, je to neprekonateľné.

Herečka: Vietky, ktoré sú chudé.

Hudba: Doba. Pomalá aj rýchla. Ale aj miešaná. A Fun rádio od siedmeho do deviateho.

Obľúbené miesto: Trojkombinácia: posteľ - televízor - chladnička, javisko - bufet - javisko, ryža - fitness - minerálka... Nie, to len žartujem.